

Jak jsem jezdil po Austrálii
Zmizelý Jižní kříž

*Kratochvilné cestopisné čtení
aneb co všechno mě cestou potkalo*

Jak jsem jezdil po Austrálii
Zmizelý Jižní kříž

Jiří Duda

*Kratochvilné cestopisné čtení aneb co všechno mě
cestou potkalo*

Jak jsem jezdil po Austrálii: Zmizelý Jižní kříž

Jiří Duda

Text © 2018, Jiří Duda

Grafická úprava a sazba © 2018, Lukáš Vik

Obálka © 2018, Lukáš Vik a Jiří Duda

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-213-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-214-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-215-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Poděkování CK AUSTRALIA PUZZLE za pomoc při
plánování cesty a bráchovi Mirkovi za okamžitou finanční
výpomoc při mých potížích

Zamýšlený plán cesty

- 1. - 3.10. 2012 let do Sydney
- 3. - 7.10. Sydney
- 7. - 19.10. Cesta přes Nový Jižní Wales, Victorii, do Jižní Austrálie a odlet z Adelaide do Perthu.
- 20. 10. Perth
- 21.10. - 24.11. Cesta Západní Austrálií a Severním Teritoriem do Alice Springs.
- 24.11. Odlet do Cairns.
- 25.11. Green Island.
- 26.11. - 3.12. Cesta Queenslandem.
- 3.12. - 4.12. Fraser Island.
- 5.12. Brisbane
- 6.12. Odlet na Fidži

Nejdříve úvodem

Už od dětství mě to lákalo do světa. S bráchou Mírou jsme sbírali známky, na zdi visela mapa světa, po které jsme slídili očima a jezdili prstem. V 60. letech se mapa dramaticky měnila, jako houby po dešti vznikaly nové svobodné státy, hlavně v Africe, hroutila se koloniální říše velmocí a my byli stále v obraze. Pak jsem začal létat a po 35 letech skončil. Vozil jsem cestující po světě a sám znal jen letiště a hotely. Těch destinací bylo přes 100 a jen málo bylo pobytů, kdy jsem se mohl trochu porozhlédnout. Tak jsem se do toho dal, až když jsem skončil a odebral se na zasloužený odpočinek. Rozhodl jsem se, že to dramaticky změním a budu cestovat.

Začal jsem s přítelkyní Kristou Thajskem, pokračovali Keňou, Tanzánií a Zanzibarem, Brazílií a pak USA-západ ve čtyřech, USA- východ ve třech, USA- západ a středo západ už sám jako kůl v plotě /jako Milouš/. Poslední světadíl, který mi zbýval / jako Messnerovi poslední osmitisícovka Lhotse/, byla Austrálie a „nedaleký“ Nový Zéland.

Touto cestou jsem to završil. Nevím, zdali se ještě někam podívám, mám ve hledáčku asi 10 lákadel,

má to pár zádrhelů /peníze, zchátralé tělo/, ale stálo to zato.

Naplánovat takovou samostatnou cestu, je věc dlouhodobá, je třeba na to mít čas, třeba půl roku, ale je to práce zábavná. Shromážďovat materiály, informace, studovat je a dobře si rozmyslet, co chci vidět a jestli se to dá stihnout za zvolený čas. Důležité je správně zvolit roční období / na jižní polokouli je to opačné/. Dobře vám poslouží obsáhlý bedekr a cestovní mapa. To jsou nezbytnosti.

Hodně využijete internet a googlemaps.com. Pokud si nechcete dělat všechno sami, můžete využít služeb některé specializované CK, která vám zajistí případná víza, letenky, zapůjčení vozu nebo karavanu, výlety apod. V tom případě musí být cesta naplánovaná s ohledem na tyto předem zajištěné a zaplacené akce. Ale co vám to říkám, jste inteligentní lidé. V mém případě to byla CK Australia Puzzle.

Příprava takové dlouhé cesty vás cele zaujme a budete se v tom rádi rochat. Vše, co je třeba, si vytisknete. Jedna z velmi důležitých informací je aktuální cena benzínu. Já měl informaci špatnou a to byla zásadní věc, která ovlivnila významně mou cestu. Ceny se významně liší v různých částech

Austrálie. Nejvyšší jsou v Záp. Austrálii - severně Perthu a v Severním Teritoriu. Rozmyslete se také, s kým pojedete. Dá se jet v partě, ve čtyřech, ve třech, ve dvou nebo sólo.

Já jsem to zkusil všechno. Nejdelší cesty jsem absolvoval sám. Vše má svá pro a proti. Jedete-li s někým, o kterém si myslíte, že ho dobře znáte, může se po čase stát, že to nefunguje. Po různých útrapách a událostech se o lidech dozvíte víc, než byste čekali. Hádky, mlčení, pláč, agrese, za měsíc ho /ji/ musíte někde v pustině zahrabat, pokud on /ona/ dříve nezabije vás. Takže opatrně. Děti, které jste doma zanechali, zůstanou bez táty /mámy/. Ale vážně. Když máte partáka, kterého opravdu dobře znáte a máte se rádi a všechno spolu překonáte, jde všechno líp, dojde k méně průserům a sdílené zážitky jsou dvojnásobné. Proto nedám žádné doporučení. Neexistuje totiž.

Dobře si rozmyslete, co si vzít s sebou. Počítejte s výkyvy počasí, které mohou překvapit a které určitě přijdou a s rozlohou kontinentu. Pravidlem však je, že z toho co si připravíte, pak půlku odeberte a bude to akorát. Berte si také starší věci, kterých se potom v průběhu cesty s lehkým srdcem zbavíte a koupíte si nové a levněji. Budete mít v zavazadlech stále dost místa na všechny dárky

a jiné pitomosti, kterým neodoláte. Často jsem to dělal - ušpinil, propotil, vyhodil. Nezapomeňte na provázek, pořádný lovecký nůž, otvíráky a nějaký ten vercajk.

V Austrálii je hodně míst k navštívení, kam se však dostanete pouze se čtyřkolkou. Ty cesty jsou přímo označeny „only 4WD“. Já měl malý campervan Toyota Hiace, který tam nemohl. Zato jsem si mohl vařit a jakž takž spát. Tím jsem hodně ušetřil.

V Západní Austrálii a Severním Teritoriu je všude velká vzdálenost mezi městečky a vesnicemi a tak je tu síť tzv. roadhousů, aby bylo kde natankovat benzin. Jsou od sebe vzdáleny asi tak 200 - 300 km. Když tankujete ve městečku, tak vždy do plna, je to levnější než v roadhousu. Kalkulace, kam dojedu, je moc důležitá, protože není moc dobré zůstat někde viset v buši nebo poušti. Roadhouse má pumpy, hospodu, krám a někdy také Caravan Park. To jsou autokempinky. Stojí podle vybavenosti od 6 do 35 AUD.

Rozdíly v ceně benzínu v městečku a roadhousu jsem posléze částečně řešil a kompenzoval pořízením kanystrů od limonád /3,8 l /. Vozil jsem

až 40 l benzínu navíc. Spotřebu jsem měl asi 10 l / 100 km.

Všude vás překvapí čistota na toaletách a vybavenost papírem na což nejste z Čech zvyklí. Zvyknete si. Australané, ti bílí hlavně, jsou milí, slušní, přátelští, rádi pomohou, poradí s čímkoli. Jen jsem občas nerozuměl. Aussie je slangově Australan, ale nejenom. Používá se Aussie slang, něco jako Brňáci, rozumíme si. To je třeba utnout, jak u nás, tak tam. Stačí se usmát a říci „in english please“. Australan pochopí a polepší se. Nedoporučuji „speak in czech language, please,,.

Nemohu se vyhnout zmínce o původních černých obyvatelích kontinentu, souhrnně Aboriginalcích. Přišli sem v době zalednění, někdy před 30 000 lety „suchou nohou“ přes ostrov Melville /severně Darwinu/ a posléze se zabydlovali po celém kontinentu. Postupovali z prostoru dnešní Indie na východ přes Indonézii kde jich část zůstala. Naši cikánští spoluobčané šli opačným směrem až do Evropy. Jak se to vyvíjelo dál, po příchodu bílých v 18. stol., nebyla žádná selanka, jako nikde, kam vkročila noha bílého muže. Dnes mají volební právo a žijí dvěma způsoby. Ve svých početných odlehlých rezervacích většinou autonomně, s příspěvkem od vlády a vybíráním poplatků za své služby a za

vstup na své území. Ti druzí, ve městech a osadách vegetují na úkor ostatních Australanů, pobírajíce všemožné dávky /jako u nás/, nedělají nic kromě dalších dětí, přes den sedí nebo leží v parcích na travičce a odpočívají, aby měli energii na večer a noc, kdy ožívají. Pijí, jsou hluční, někteří pod drogami, což jsem si ověřil, a pokud se naskytne možnost, tak taky kradou. Po setmění se ulice vylidní a pohybují se pouze Abíci. Sdružují se před hypermarkety, na parkovištích a jiných osvětlených místech. Policie je většinou zalezlá ve svých doupatech. Násilná kriminalita je ale řídký jev. Ti co pracují, mají vzdělání a uplatňují se v obchodech, turistických centrech /Visitor Center/, muzejích a poradnách pro své soukmenovce.

Značení na silnicích je dobré, zakufrovat můžete v NJW a ve Viktorii, když odbočíte z hlavní silnice na vedlejší. Nakonec se stejně najdete, tak nezoufat, stojí to za to. Vidíte víc, než jste chtěli. Převážně jezdíte po hlavní silnici /HWY/, která má vždy své jméno. Nejsou to žádné dálnice, jak je znáte. Jsou daleko skromnější, většinou obousměrné a i úzké. Teprve před velkoměsty se rozšiřují do více jednosměrných pruhů.

Než přejdu k vyprávění samotnému, vnutím vám pár údajů o této úžasné zemi.

Má mnoho „nej“. Je nejmenším a nejodlehlejším světadílem, je menší než USA bez Aljašky, ale 100 krát větší než Česko. K Austrálii patří ještě mnoho ostrovů v Indickém a Tichém oceánu, z nichž největší Tasmánie je zároveň státem. Australské státy jsou Nový Jižní Wales, Viktorie, Jižní Austrálie, Západní Austrálie, Queensland a Tasmánie. Zvláštní statut má Severní Teritorium a území hlavního města Canberra. Politikové Severního Teritoria se domáhají svého uznání jako dalšího státu a jistě se jim to brzy podaří. Chtějí být více u lizu, protože je zde velké nerostné bohatství.

Austrálie je nejplošším, nejnižším a nejsušším kontinentem. Na australské tektonické desce je dnes klídek, bez vulkanické činnosti, působí tu již jen eroze. Dá se říci geologicky upečeno. Má pouhých 23 mil. obyvatel a z toho v 5 velkoměstech - Sydney, Melbourne, Brisbane, Perth a Adelaide, jich bydlí 13 mil., čili na celém zbytku Austrálie se jich skrývá pouhých 10 milionů. To znamená, že na čtverečním kilometru potkáte 3/4 občana. Není to hezký pohled. Žije se tedy převážně na pobřeží, vše dál než 50-100 km do vnitrozemí, je pro Australany „Outback“. Vnitrozemí vyplňují

pustiny, pouště a polopouště, deštné pralesy, solné bezodtokové pánve. Je zde však obrovské nerostné bohatství všeho druhu. Je tu všechno. Zajímavá je také živá příroda. V důsledku oddělení kontinentu od Gondvany v druhohorách, se zde dále vyvíjela izolovaně a vzniklo tu mnoho endemických druhů, jak v říši rostlin, tak živočichů. Mnozí tvorové jsou životu nebezpeční, nejedovatější hadi, největší krokodýli mořští, žraloci a hrozná mrcha mořská - čtyřhranka Fleckerova. To máte námět ke studiu.

Přejdu již raději k vyprávění samotnému. Je to sled zážitků a událostí, které si prožil postarší chlapík, který si usmyslel podniknout průzkum Austrálie, chvíli spočnout na Fidži a pokračovat na Novém Zélandu. To vše za čtvrt roku. Den po dni si vedl deník a tak vznikla tato knížka. Tak ať vás to pobaví a také poučí jak to dělat, také jak to nedělat a dělat jinak. Já jsem si to užíval.

A ještě jedna věc, obrazová příloha obsahuje 33 fotografií. Všechny 300 fotografií najdete na: https://mratindudak.rajce.idnes.cz/Jak_jsem_cestoval_po_Australii_zmizely_jizni_kriz/

Moje parafrázované moto:

*Nepřestanu cestovat, protože jsem zestárnul, zestárnu,
až když toho nechám /dojdou mi peníze/.*

1.10. - 3.10. 2012

SYDNEY a NOVÝ JIŽNÍ WALES.

Vybral jsem si Korean Air, nabídli mi nejlepší cenu a krásné milé kočky- stevardky, což jsem dávno věděl, neboť jsem jejich posádky potkával na všech možných letištích. V jumbu B-747 dost hrůza, místa na nohy míň než v mém TU-154.

10 hodin do Seoulu - Incheonu, 10 hodin rehabilitace a rekonvalescence na letišti a 10 hodin do Sydney v B-777, což bylo pohodlnější. Takovou dálku je prostě třeba přežít. Byl jsem grogy.

V 6.30, 3.10. se kolečka měkce dotkla zeměkoule v Sydney na Kingsford Smith International Airport.

Byl jsem v Austrálii. Dál všechno fungovalo, jak bylo objednáno. Autem do hotelu Challis Lodge ve čtvrti Potts Point. Hotýlek, stará klasika v řadové zástavbě, přívětivý, domácký. Naházel jsem vše na pokoj a vydal se na průzkum okolí. Ulicí Macleay Street na Kings Cross a dál po Darlinghurst Rd.

Byl jsem spokojen s tímto výběrem. Čtvrť je živá, rozpustilá, jen to tepe. Je to sled hospod, barů, hotýlků, krámů a obchodů, bordelů, klubů, restaurací a cestovních agentur. Když jsem zapadl cvičně do hospody na pivo, už to bylo s mým nadšením horší. Piva měli za 6-7 AUD.

Po hospodách rozhodně vysedávat nemohu. Budu s tím muset dál žít. Limonády jsou nezdravé, drahé a hnusné, voda je na mytí a na vaření. Nějak to vymyslím. Říká se /ženy/, že muži myslí jen na sex, ale není to pravda, často nás napadne i pivo. Na „mé“ ulici jsem vnikl do hypermarketu řetězce Woolworths a uklidnil se. Prostě paráda. Zboží, hlavně potraviny, kterými se budu živit, zhruba v našich relacích, ba i levnější. Je to dobré, budu na mase. Skvělý výběr kromě kachen a husí. Piva v plechu nebo ve skle 0,33l okolo 2 AUD. Po kartonech levnější. To využiju a tak vyžiju.

Pak přišlo další procitnutí do tvrdé reality chudého cestovatele. U benzinky se mi protáhla přední maska a pravé oko zaplavila slza. Benzin regular, na který budu jezdit, stál našich 30 Kč, což se o třetinu rozchází s mou informací z domoviny.

Utěšuji se, že cestou to bude levnější než ve velkoměstě a pomalu se mi vrací barva do hlavy. Ale co když ne? To je velmi pravděpodobné a barvy se zase vyměňují. Nemám rád popelavou. Najednou jsem zase samovolně v hospodě a promyslím další taktiku. Bylo to k ničemu, takže jsem doklopýtal do hotýlku totálně na šrot únavou a brzo zalehl, když jsem před tím dohloucal trochu starého řízku s unavenou okurkou.

Za chvíli už jsem se vznášel nad neznámou krajinou a zdravil kolem letící klokany...

4.10. Čtvrtek.

Chutě jsem v Austrálii vstal, abych nedělal ostudu. Měl jsem nabitý den. Zjistil jsem správný autobus a odjel ke skvělé Opera House do přístavu. Je to pár stanic, do hodiny bych tam byl pěšmo. Končí tu CBD /Central Bussines District/ s výškovými budovami. Celou budovu, znázorňující plachty, jsem obešel a vyfotil. Je impozantní.

Vevnitř, s průvodkyní, se už fotit bohužel nesmělo a tak jsem samozřejmě jako Čech něco vyfotil. Pro operu a činohru jsou tu sály pro 2700 dychtivých diváků a ještě dva menší sály. Venku jsem pak prošel kolem přístaviště Circular Quay, odkud jezdí ferry /lodě/ z wharf 2-6 /nástupiště/ na své jízdy na různá místa členitého pobřeží Sydney. Také k asi nejznámější pláži Austrálie - Bondi Beach.

Podél nejstarší čtvrti The Rock jsem se v tom horku /asi 30 st./ doploužil pod další Sydneyskou atrakci – Harbour Bridge. Abych se neopakoval, tak tentokrát řeknu monumentální. Rozkročil se na 504 m, výška oblouku dosahuje 134m, šířka 49m, 6 proudová vozovka, trať pro train a chodník pro pěší, co nemají auto a na autobus. To vše v 60m nad zálivem. Na obou stranách je po dvou kamenných

pylonech 89m vysokých, z nichž jeden má vevnitř schodiště až nahoru. Lehce jsem vyběhl všech 240 schodů a nahoře jsem požádal jednu mladou turistku o umělé dýchání a nebyl jsem vyslyšen. Po 5 min. jsem začal s prohlídkou výstavy o budování tohoto díla a pak se rozhlédl po městě, kam až se dalo dohlédnout. Určil jsem kurs k Sydney Tower Eye, kam jsem se chtěl přesunout. Sjel jsem po zábradlí zase dolů a prošel se čtvrtí The Rock. Jsou tu butiky, hotýlky a je tu draho. V jedné uličce najednou hlehle a je tu Oktoberfest. Velká hospoda, sezení i venku, krojované holky roznáší pivo, nemohl jsem se vynadívát. Vešel jsem dovnitř ku prohlídce zařízení a výběru toho správného moku, který by mě ze skupenství vysušené makrely vrátil do mého obvyklého. Nemohl jsem se rozhodnout mezi 10 pípami a chlapec výčepník z mé angličtiny usoudil, že jsem Rus nebo Čech a tak zahovořil „tak jaké si dáte, pane“?

Zaradoval jsem se a chvíli jsme pokecali. Byli tam s ním ještě 2 naši kluci, jeden Pražák a dva ze Vsetína. Dohromady tedy tři celkem, jestli dobře počítám. Martin mi dal nejdřív všechny ochutnat a pak jsem si teprve koupil za 8 AUD budvárek.

Za 155 Kč jsem ho ještě nezkoušel a zdál se mi normální. Mám smůlu neb ještě před cestou se AUD poprvé v životě vyšplhal nad USD, na 20 Kč. Nohy mi ztěžkly, ale donesly až k Sydney Tower Eye. Naštěstí tu byl rychlovýtah, který mě za 40 sec. přemístil o 260m výše na vyhlídku. Zase to bylo málo, Sydney nelze celé přehlédnout. Autobus mě položivého dovezl na Kings Cross a odtud jsem to dolezl až do postele. V tom kómatu jsem zapomněl, že jsem nic kromě piva nejedl.

5.10. Pátek.

Objednaný řidič přijel včas. Byl jsem už konečně čilý a v dobrém rozmaru, posnídán. Přesněji posnídál jsem bagetu na rohu. Jsem sice zvyklý na párek nebo míchaná vejce na špeku a cibulce, ale nešť. Náš mikrobús sbíral další přihlášené turisty po různých hotelích a když nás bylo dost, vyjel z města k Blue Mountains. Mají to za humny, 80km západně. Tyto kopce jsou pro sydneyké oblíbeným výletním místem na víkendy. Už z dálky vypadají hezky, jakoby v modrém oparu. Je to z tamějších hustých blahovičnickových / eukalyptových/ lesů, vypařujících eukalyptový olej. Je tu bezva železnice, která jede po všech krásách a letoviscích s restauracemi, protože konzumovat se taky musí a je tu příjemné klima na rozdíl od pobřežního horka. Prohlédli jsme si pár zajímavých míst, jako Flat Rock – plochou skálu s výhledem na kaňon, 3 atrakce – Cable Way, Sky Way a Rain Forest, což jsou 3 možné způsoby, jak se dostat přes údolí. Nejel jsem ani jedním. Lacinější bylo jít se projít k vodopádu a k vyhlídce na Three Sisters, které proměnil zlý kouzelník David Copperfield ve skály. Den jsme zakončili v Olympic Center 2000 a lodí odpluli do přístavu v Darling Harbour.

Byla už tma, když jsem se autobusem přiblížil k domovu na půl versty a dochvátal do pelíšku pod laskavou duchnu a chvíli poslouchal šustění deště, který se právě spustil, než mě opustilo asi 2/3 mozku...

6.10. Sobota.

Spal jsem jako Duda do 7 hod., zatímco 1/3 mozku ukládala zážitky do příslušné krabice. Něco jsem australsky posnídal z nákupu ve Woolworthu a přemítal kam se vydat. Buď do Botanic Garden nebo odjet na Bondi Beach, či se projít do vedlejší čtvrti Woolloomooloo. Ta mě lákala už jenom svým domorodým názvem. Pohlédl jsem ven a Páneček Všehoschopný to rozhodl za mne. Když se po několika krásných dnech ráno probudíte a je hnusně a prší, je určitě víkend. Nedalo se nikam a tak jsem otevřel noťas a na mapě jsem hledal onu půjčovnu Apollo, kam si zítra půjdu vyzvednout svůj objednaný plechový domov. Bylo to poblíž letiště. Snad to zítra zvládnu, zachoval jsem paniku. Ještě nikdy jsem nedržel volant na pravé straně a ještě k tomu nejel na levé straně vozovky! To bude mrtvých a raněných prostých a nevinných obyvatel a zničených vozidel, než mě policie konečně zastaví a uvězní.

Jsem statečný dobrodruh, ale měl jsem docela bobky, jak se mi podaří uniknout z velkoměsta. Abych zažehnal nedůstojné obavy, otevřel jsem lahev skotské, kterou jsem měl prozřetelně z domoviny a po chvíli se to zlepšilo natolik, že bych

mohl vzít práci v autoškole. Odpoledne přestalo pršet, takže jsem vyhledal na Kings Cross českou hospodu „Doma“ a bylo tam plno. Ovšem česky tam nemluvil nikdo. Zato měli plzeň 12°.